

DIT IS

MAANDAG & DINSDAG
IN BERLIN

DIT IS... MAANDAG EN DINSDAG IN BERLIJN

Gepubliceerd op 1 januari 2021.

<https://soundcloud.com/dennis-gaens/dit-is-maandag-dinsdag-in-berlijn>

(Hoorspel) Een cut-up van notities, afgeluisterde gesprekken en dromen tijdens een mid-week in Berlijn. Met Elly Scheele, Nikki Dekker, Daan Windhorst en Marting Rombouts. En Bob Dylan.

EEN PODCAST OVER WAT DAN OOK

Steun Dit is via Patreon:
patreon.com/ditis

TRANSCRIPTIE

ASTRO TV:

Die Teilnehmerauswahl erfolgt nach Anruferaufkommen und unter redaktionellen Gesichtspunkten. Danach bestimmt der Redakteur den Zeitpunkt, zu dem ein Anrufer in die Sendung gestellt wird. Dabei hat der Redakteur keinen Einfluss auf die Auswahl eines bestimmten Anrufers.

DENNIS:

Welkom bij Dit is, een podcast over wat dan ook, een plek voor radioverhalen van elke soort waarin ik mijn nieuwsgierigheid volg. Mijn naam is Dennis Gaens en dit is... Maandag en dinsdag in Berlijn

SCENE 1. MY PERFECT MUM - EXT. KRUISPUNT

DE VROUW, HAAR MOEDER EN DE MAN STAAN DE DISCUSSIËREN OP EEN DRUK KRUISPUNT VOOR EEN RESTAURANT. HET IS ONDUIDELIJK WAAR DE RUZIE PRECIES OVER GAAT. MAAR NAAR ALLE WAARSCHIJNLIJKHEID IS HIJ WEL BEGONNEN IN DAT RESTAURANT. DE VROUW IS HEEL ERG OVERSTUUR. DE ANDERE TWEE ZIJN KALM EN LIJKEN ZICH ERG BEWUST VAN HET FEIT DAT DEZE RUZIE IN HET OPENBAAR PLAATSVINDT.

VROUW: En mijn perfecte moeder... Mijn perfecte moeder had weer eens gelijk. Oké, nee! Mam had het verkeerd.

MOEDER: Ik had het verkeerd.

VROUW: Yes. Dank je. Ja, je had het verkeerd.

MAN: Maar ik belde je iets na elfen en jij zei-

VROUW: Ja, je belde, en ik nam die godverdomde telefoon op. Wij zaten in de metro op dat moment. Ik zei dat we onderweg waren en jij... Jij...

DE VROUW PROBEERT NIET IN HULEN UIT TE BARSTEN. ZE IS EVEN STIL.

Jij...

MOEDER: Dit allemaal gaat over wat er vanochtend gebeurd is?

VROUW: Ja.

MOEDER: En... Dat is... Dat was een vergissing.

HET BIJNA HULEN VAN DE VROUW SLAAT OM IN NOG LUIDERE WOEDE.

VROUW: Niet naar me wijzen nu. Dit gaat niet over mij. Laat dit niet over mij gaan. Ik doe mijn best oké? Ik doe echt heel hard mijn best. Ik probeer het. Ik probeer... Dat het jou wat doet.

MOEDER: Nee, nee, nee, nee. Stop ermee. Stop. Shhhhhh. Shhhhhh.

VROUW: Dat het jou wat doet. Kijk naar me! Doet het je wat?

MOEDER: Shhhhh. Shhhh.

MAN: Waarom ben je zo boos?

VROUW: Omdat jij het niet begrijpt. Je begrijpt het niet.

MAN: Wat probeer je te zeggen dan?

VROUW: Dat je niet naar me luistert. Ik heb geprobeerd voor haar te zorgen, op haar te letten. En te doen wat ze zegt. Want ze heeft altijd gelijk. Dat dacht ik. Maar dat had ik verkeerd want ZIJ had het verkeerd. JIJ had het verkeerd, mam.

MOEDER: Ik had het verkeerd.

VROUW: Je moet... Kijk nou. Ja, JIJ had het verkeerd en nu probeert HIJ me wijs te maken dat het MIJN fout was,

MAN: Waarom ben je zo boos?

VROUW: Omdat je niet luistert. Je moet me help-

MAN: Waarom ben je zo boos?

VROUW: Omdat je maar me moet luisteren. Je moet...

MAN: Waarom ben je zo boos?

VROUW: Omdat je naar me moet luisteren, oké? Dus...

MAN: Nee, dat is niet waarom je boos bent. Je bent boos om iets anders.

KORTE STILTE.

VROUW: En dat duurt nu al 10, 15 jaar, oké?

DE VROUW LOOPT BOOS WEG.

SCENE 2. DE MAN IN DE DROOM - INT.

HOTELKAMER

DENNIS KAN DE SLAAP NIET VATTEN.

DENNIS:

(V.O.) Die avond kom ik moeilijk in slaap. In een halfdroom staan Bert, Els, Maarten en ik op een kruispunt ergens in Berlijn. We weten de weg niet en daar hebben we het over. We wijzen wat richtingen aan en vertellen elkaar wat we denken dat er in het verlengde van die hand ligt.

Dan is er ineens een man die ik niet ken, halflang haar en een baard. Hij draagt een grijze, wollen trenchcoat en heeft zijn handen in zijn zakken. Hij weet de weg.

Maar op dat moment realiseer ik me dat het denken echt dromen begint te worden, omdat er ineens een vreemde is. Ik ben weer klaarwakker. En dat ben ik nog een tijdje. Ik probeer me terug te denken naar het kruispunt en hoop de hele tijd dat de man weer verschijnt, zodat ik weet dat ik in slaap aan het vallen ben. De man komt niet meer terug, uiteindelijk val ik toch in slaap.

SCENE 3. DE RIVIEREN, NIET DE KRANT - INT.

METRO

WE HOREN DIT IEMAND ZEGGEN, MAAR WE
HEBBEN DAN NOG GEEN IDEE WIE HET IS.

MAN MET DE KLARINET: Als je wil weten hoe de mensen in een land bewegen moet je naar de rivieren kijken. Niet alleen hoe ze stromen, maar ook de verdeling ervan over het landschap. De richtingen die ze wel of niet nemen, de bochten en hoeveel het er zijn. Een rivier kan (op een natuurlijke manier) nooit meer dan vijf keer zijn breedte rechtdoor stromen. Als het vaker voorkomt, als de tussenstukken tussen de bochten kleiner dan dat zijn, zegt het iets over de mensen en hoe ze bewegen. Hoe ze zijn.

Waar je in ieder geval NIET naar moet kijken, zijn de dingen die ze je laten zien. De koppen en teksten in kranten, de reclames die mooi uitgelicht aan de gebouwen hangen, de powerpointpresentaties die ze hier op die schermen laten zien.

Eigenlijk alles dat ze in letters hebben gegoten.

GELUID VAN DE METRO LOOPT DOOR ONDER
VOLGENDE SCÈNE

SCENE 4. BOB DYLAN INTERVIEW MET TIME
MAGAZINE - INT. HOTELKAMER

GELUID VAN EEN METRO LOOPT DOOR, MAAR
ZACHTER (OF MET EEN FILTER).

BOB DYLAN: You gonna see the concert tonight?

TIME MAGAZINE: Yeah.

BOB DYLAN: You gonna hear it?

TIME MAGAZINE: Yeah.

BOB DYLAN: Okay your hear it, see it, and it's gonna happen fast and your not gonna get it all, and you might even hear the wrong words. You know? And then afterwards.. See I'm.. I wont be able to talk to you afterwards, I've got nothing to say about these things I write, I mean I just write them, I'm not gonna say anything about them, I don't write them for any reason, there's no great message. If you wanna tell people that go ahead and tell them, but I'm not gonna have to answer to it. And there just gonna think "well what is this time magazine telling us." But you couldn't care less about that either, you don't know the people that read you. (...)

You know the audience that subscribe to TIME Magazine, the audience of people that want to know what's happening in the world week by week, the people that work during the day and can read it, its small, alright and it's concise and there's pictures in it, you know? It's a certain class of people, its a class of people that take the magazine seriously, I mean sure I can read it, you know, I read it , I get

it on the airplanes but I don't take it seriously. If I want to find out anything, I'm not gonna read TIME magazine, I'm not gonna read Newsweek, I'm not gonna read any of these magazines, I mean cause they just got to much to lose by printing the truth. You know that.

GELUID VAN DE METRO FADE OVER DE VOLGENDE
DRIE CLAUSES UIT.

TIME MAGAZINE: What kind of truths are they leaving out?

BOB DYLAN: Well anything, even on a worldwide basis, they'd just go off the stands in a day if they printed really the truth.

SCENE 5. HOE PRECIES ALLES GEBEURT - EXT.

STRAAT IN BERLIJN

DENNIS:

(V.O.) Er gebeurt hier heel veel heel precies. Vanochtend bestelde ik een broodje kaas bij de bakker en vroeg of dat zonder tomaat kon. De bakker pakte het broodje uit de vitrine, tilde de bovenkant op, trok de tomaat ertussenuit en gooide die op mijn gezicht. De tomaat bedekte mijn hele rechteroog.

Even later zag iemand die er zeker drie minuten over deed om een kroonkurk van een fles te verwijderen. Geen enkele handeling leek echter overbodig of op zichzelf te traag.

Eerst zet ze het flesje neer, dan trekt ze haar rugzak dichterbij, daaruit vist ze een zwart etui, uit dat etui haalt ze een leatherman, de leatherman vouwt ze open, dan vouwt ze daaruit een een flesopener, die zet ze op de kroonkurk die ze er voorzichtig af trekt.

Dat is het spiegelmoment waarop de helft van de dingen in omgekeerde volgorde en richting weer plaatsvindt.

SCENE 6. BOB DYLAN INTERVIEW MET TIME
MAGAZINE 2 - INT. HOTELKAMER

GELUID VAN BUITEN LOOPT DOOR, MAAR DAN
ZACHTER.

TIME MAGAZINE: What is really the truth?

BOB DYLAN: Really the truth is just a plain picture. A plain picture of, of, let's say a tramp vomiting man into the sewer you know? And then and uh, next door to the picture you know, is Mr. Ruckerfeller or you know, Mr. C.W. Jones on a subway going to work, uh you know, any kind of picture. Just make some collage of pictures which they don't do, theres no ideas in TIME Magazine, theres just these facts.

DENNIS: (V.O.) Niet veel later kom ik de man uit mijn droom in het echt tegen.

GELUID VAN BUITEN LOOPT OVER IN HET GELUID
VAN EEN METRO.

SCENE 7. DE MAN IN HET ECHT - INT. METRO

DENNIS IN DE METRO. DENNIS IS HIER WEER
VERTELLER, MAAR WE HOREN DE KANT VAN DE
MAN ALS SCÈNE.

GELUID VAN METRO.

DENNIS: (V.O.) Ik kijk uit het raam van de metro en als die stopt staat daar ineens de man voor het raam, halflang haar en een baard. Hij draagt een grijze, wollen trenchcoat en heeft een hand zijn zak. In de andere hand houdt hij een klarinet vast. Hij stapt in. Hij weet de weg.

MAN MET DE KLARINET: Waar je in ieder geval NIET naar moet kijken, zijn de dingen die ze je laten zien. De koppen en teksten in kranten, de reclames die mooi uitgelicht aan de gebouwen hangen, de powerpointpresentaties die ze hier op die schermen laten zien.

DENNIS: (V.O.) Ik zou van alles aan dit moment raar kunnen vinden, maar in het moment zelf klopt het gewoon. Er is niks verrassends aan. Zelfs de klarinet klopt.

Je zou kunnen denken dat het iets is, iets betekent, als je eerst over iemand droomt en hem dan tegenkomt. Maar dat is het niet. Je zou kunnen denken dat ik de man al eerder ben tegengekomen, in een ooghoek ergens heb gezien zonder het echt op te merken en toen pas van hem ben gaan dromen. En hoewel ik het natuurlijk nooit met zekerheid kan zeggen, weet ik ergens dat ook dat niet waar is.

MAN MET DE KLARINET: Eigenlijk alles dat ze in letters hebben gegoten.

RANDOM HALTE IN DE METRO. OVERGANG NAAR
BUITEN.

SCENE 8. CUBA, MERKEL EN OBAMA - EXT.

ALEXANDERPLATZ

GELUID VAN EEN STRAATMUZIKANT OP

ALEXANDERPLATS. EERST VER WEG. GEDURENDE
DE SCÈNE STEEDS DICHTERBIJ. HIJ TROMMELT.

MAN MET DE KLARINET: Maar het is wel interessant wat een vierkante meter land tegenwoordig kost. Dat is makkelijk... verdertienvoudig ten opzichte van... ja, vroeger.

Veel is er niet over. Mijn moeder heeft altijd veel gezegd.

Het land wordt steeds duurder. Maar er worden ook minder mensen gearresteerd.

DENNIS: (V.O.) De man met de klarinet en ik trekken de rest van de dag samen op. Af en toe zegt hij iets. Hij speelt geen enkele keer op de klarinet.

MAN MET DE KLARINET: O ja, ik was trouwens ooit in Cuba.

Ja, acht, tien jaar geleden. En toen moest ik weer terug. Maar die cubanen moesten ook weer terug naar huis.

DENNIS: (V.O.) Dat hij er niet op speelt, wil niet zeggen dat de klarinet niet belangrijk is. Soms wijst hij er dingen mee aan. Veel vaker houdt hij de klarinet tegen zijn borst gedrukt, zoals een kind dat met een teddybeer kan doen.

MAN MET DE KLARINET: Trouwens, de Duitsers hebben ook koloniën gehad. Samoa.

Ik was toch ooit in Cuba?

Ik heb gisteren mensen ontmoet die van Samoa naar Berlijn zijn gekomen. Dat hebben ze me verteld. Maar daar is hier ook geen sprake van.

Tot aan die wereldoorlogen heeft Duitsland eigenlijk alles perfect gedaan.

DENNIS:

(V.O.) Er zijn mensen die een klarinet hebben en er zijn mensen die klarinet spelen. Het is een vendiagram, maar de overlap is kleiner dan je zou denken. Als ik iets deze week heb geleerd, dan is dat het. Dat we altijd denken dat er meer overlap is dan er daadwerkelijk overlap is.

MAN MET DE KLARINET: Trouwens, er zijn drie kapitalistische systemen en die werken alle drie niet.

GELUID VAN ALEXANDERPLATZ LOOPT DOOR IN
VOLGENDE SCÈNE (OF HERSTART OP EXACT
HETZELFDE MOMENT ALS HET BEGIN VAN DEZE
SCÈNE)

SCENE 9. BOB DYLAN INTERVIEW MET TIME
MAGAZINE 3 - INT. HOTELKAMER

GELUID VAN ALEXANDERPLATZ LOOPT DOOR,
MAAR DAN ZACHTER.

BOB DYLAN: I know more about what you do and you don't even have to ask me how or why or anything uh, just by looking, you know? Then you'll ever know about me. Ever. You know every word has its little letter and big letter like the word know, you know the word k-n-o-w okay, you know the word Know capital K-n-o-w like each of us really knows nothing.

TIME MAGAZINE: Do you care about what you sing?

BOB DYLAN: How can I answer that if you got the nerve to ask me? I mean you got a lot of nerve asking me a question like that, do you ask The Beatles that?

TIME MAGAZINE: I have to ask you that because you have the nerve to question whether I care.

BOB DYLAN: I'm not questioning you because I don't expect any answers from you. Do you think someone wouldn't go see somebody if they didn't want entertainment?

TIME MAGAZINE: Of course not.

BOB DYLAN: Who wants to go get whipped? You know. And if you do wanna go get whipped, aren't you really being entertained?

Right. So do you think anyone that comes to see me, is coming for any other reason besides entertainment, really?

SCENE 10. HOE PRECIES ALLES GEBEURT - EXT.
STRAAT IN BERLIJN

MAN MET DE KLARINET: Ja, Area 51... Dat ook.

DENNIS: (V.O.) Ik vertel alles aan de man met de klarinet. De ruziënde mensen op straat, dat ik later in een droom de weg niet wist, maar deed alsof. Dat een bakker een tomaat precies op mijn rechteroog gooide. De kroonkurk en hoe lang het duurde.

Hij zegt dat hij alles herkent. Dan is hij even stil en zegt hij dat de meeste gesprekken die mensen voeren gesprekken met zichzelf zijn.

MAN MET DE KLARINET: Die muur stond hier niet vanwege politieke ideeën. Die stond er omdat ze aan de andere kant problemen hadden. Alcohol was legaal. Alcohol was om het even. Cocaïne, hè?

DENNIS: (V.O.) Ik vertel hem dat ik de laatste tijd vaker het idee heb dat lichten dimmen dan daadwerkelijk het geval is. Dan springen ze ineens weer aan, maar is niemand anders verbaasd, dus denk ik dat ik de enige ben die het gezien heeft.

Op dat moment springt er een voetgangerslicht rechts van ons aan en loopt de man met de klarinet weg.

MAN MET DE KLARINET: Ik heb wel nog een vraag: Waarom heeft Merkel Obama niet neergeschoten?

Vroeger zijn ze allemaal naar Moskou gerend. Om daar bevelen te ontvangen en nu rent die Merkel naar die grote schijntamerikanen om daar bevelen te krijgen.

DENNIS: (V.O.) Dat is het spiegelmoment waarop de helft van de dingen in omgekeerde volgorde en richting weer plaatsvindt.

MAN MET DE KLARINET: Hey, begrepen hè?